

ЗАХИСТ БЕЗПРИТУЛЬНИХ ТВАРИН - МІСІЯ НЕЗДІЙСНЕННА

Поки кількість безпритульних тварин в Україні невпинно зростає з кожним роком, в країні знаходять нові методи боротьби з ними. Державна ветеринарна служба виступила з черговою ідеєю, розміщувати безпритульних тварин у притулках, а якщо за 30 днів за ними ніхто не прийде, то усипляти їх. За їхніми словами стерилізація – це не вихід, бо стерилізовані тварини продовжуватимуть розносити хвороби.

Втім громадські організації виступають проти такої позиції і наголошують на необхідності вакцинації, а евтаназію вважають негуманним способом та найменш ефективним методом регулювання кількості тварин. За їхніми словами, у багатьох країнах, в яких практикують метод «відлов – стерилізація – повернення» кількість безпритульних собак поступово зменшується.

Президент міжнародного захисту тварин «SOS» Тамара Тарнавська заявила, що чиновники залякують людей скаженими собаками, і зацікавлені в тому, щоб проблема не вирішувалася. Доказом цього можна вважати принаймні те, що щорічно на зменшення кількості безпритульних тварин виділяються мільйони гривень. Ці гроші, за словами захисників, осідають в кишенях можновладців.

За даними Всесвітньої організації захисту тварин, Україна займає лідируючі позиції за найгіршою ситуацією з тваринами-безхатками разом з Албанією, Азербайджаном, Білоруссю та Вірменією. За оцінками правозахисників, найбільша кількість безпритульних собак зосереджена у таких містах, як Київ, Одеса та Донецьк. Трохи з меншою кількістю, але все ж таки до списку також потрапили Харків та Львів. Протягом 5 років лідируючі позиції за кількістю безпритульних займає Одеса. Позначка у 50 000 вже давно залишається незмінною. Перед Євро -2012 влада намагалася показати та довести всім, що Україна – європейська країна і безпритульних тварин на вулицях у нас немає. У Лисичанську собак та кішок відстрілювали з рушниць, у Львові та Києві почали систематично отруювати тварин, як домашніх так і безхатків.

Небайдужі українці, які власними силами намагаються допомогти тваринам і створюють для них притулки, на жаль, не можуть кардинально змінити ситуацію в країні.

У Києві з квітня 2012 року діє Програма контролю за утриманням та регулюванням чисельності безпритульних тварин гуманними методами. Майже за два роки за кошти Німецького союзу захисту тварин стерилізували понад 3 тисячі собак та котів. Водночас активісти скаржаться, що кількість таких безкоштовних процедур в день суттєво обмежена, але, напевно, якщо не за гроші нашої держави, то за гроші надані Німеччиною, все ж таки кількість

безпритульних тварин з кожним роком буде зменшуватися. Як то кажуть, краще пізно, ніж ніколи.

Соколова Е.О.

ХНПУ ім. Г.С. Сковороди

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ В УКРАЇНІ 1722-1917 РР.

Актуальність нашої наукової роботи обумовлена передусім конституційними положеннями про те, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Суттєву роль в такій діяльності виконує прокуратура України, на яку Конституцією (ст. 121) покладаються не тільки нагляд за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженнями особистої свободи громадян, а й представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом.

Слово «прокурор» походить від латинського слова (*procurare*), що означає «турбуватися». Уперше прокуратуру було створено в XIII ст. у Франції для захисту інтересів королівської влади в судах, а пізніше – для переслідування злочинців і поновлення правопорядку. В XIV–XV ст. при Паризькому парламенті було встановлено посади королівських прокурорів і адвокатів (*procurator regis* і *advokatus regis*). Ті й інші мали завдання оберігати і захищати інтереси короля, а прокурори ще й виступати обвинувачами у судових процесах. У XVI – XVII ст. до прокурора перейшли повністю функції обвинувачення у судах, нагляду над здійсненням покарань, виконання законів та інших правових актів.

Історія прокуратури України розпочинається з етапу розвитку прокуратури Російської імперії. У Росії прокуратуру було створено Указом Петра I від 12 січня 1722 р. В Указі Урядовому Сенату зазначалося: «Надлежит быть при Сенате Генерал-Прокурору и Обер-Прокурору, а также во всякой коллегии по прокурору, которые должны будут рапортовать Генерал-Прокурор».

Прокуратура створювалась у Росії як представницький орган влади імператора. Цей орган мав здійснювати від її імені та за її дорученням постійний нагляд і контроль за діями й рішеннями Урядового Сенату, інших центральних і місцевих установ. Суть самої посади прокурора її засновник Петро I висловив так: «Сей чин яко око наше!».

Функції прокуратури були занадто широкі, але періодично вони змінювались, особливо після судової реформи 1864 р.

Починаючи з 1802 р. Генерал-прокурор став водночас і міністром юстиції. Посаду Генерал-прокурора, установлену Петром I у 1722 р., за весь час її існування – до жовтня 1917 р., тобто два століття – займали 33 чоловіки. Першим Генерал-прокурором Російської імперії був П.І. Ягужинський, один із видатних діячів імперії, а останнім – П.М. Малянтович, з 25 вересня до 25 жовтня 1917 р. На посаді Генерал-прокурора перебували різні особи. Серед них